

ИЗВЕЩАНИЕ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕАЛИЗОВНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА XXVII, БРОЙ 31 СОФИЯ, 29 ЈУЛИ – 4 АВГУСТ 1996 г. ЦЕНА 10,00 лв.

ДЕРЗАЙТЕ! АЗ СЪМ, НЕ БОЙТЕ СЕ!

Господ Исус Христос направил в пустинята над пет хиляди души с пет хлеба и две риби (Мат. 14: 14-21).

Смисълът на Този наредител на учениците Си да влязат в кораба и да имат тролей Негово отсрещане била на морето в Капернаум, а Сим, след като разгледал народа, изкачил се на галваната, за да се поклони негово.

И чакер останал там самички (Мат. 14:22-23).

Корабът с учениците стигнал сред морето. То ще да са били особено радостни и ще да са споделили вглед-впечатления си от извършеното чудо. Ала неочаквано радостта им се помрачила, настроението им се променило. Силно променил вятър загонвал да дойде. Морето се полудало. И от страна нависнала буря. Вълните жестоко бият кораба и го носат на разни страни. Апостолите ребарат, които са излечени гребци, упорито се борят с водната стихия. И друг път ги е настъпвала буря в морето, ала Господ Исус е бил с тях в кораба и е укротил вятровете. А сега са сами...

И какво става? – Апостолите влязат, че некаква човек ходи по морето и се приближава към кораба им. То помислят, че това е преравенане, и от страна нависнала. В отговор чукат познати им утешителни и спасителни глас: „Дерзайте! Аз съм, не бойте се!“ – Господ Исус Христос им дава на помощ. Въздържа у тях надолжата. То се ободряват, добиват кураж и сила. Апостол Петър никога неколко да се увери, че ходещият по водата е наистина човекът Учател, запови рекар. „Господи, ако си Ти, позови ми да дойда при Тебе по водата!“ Исус казвал: „Дерзай!“

Петър излязъл от кораба и тръгнал по водата, за да срещне Исуса. Но като видял силния вятър, уплашил се, струва му се, че залопча да потъва, и извика: „Господи, забави ме!“ Господ Исус Христос върнал гласа си, казвайки го му дува: „Малковерни, защо се усъмни?“ – Спасителят издавал гласа си: „Не бойте се, защото аз съм с вас и не съм далече от вас.“ Петър, който рече на „Господи, дерзай“, не е силен да го запази или невярващ? – Но апостолът в момента не мислеше да галваната и променил настроението.

Спасителят и апостол Петър влязъл в кораба. Вятърът утихнал усилно. И вончи, които били в кораба, се приближили, поклонили се Господу и рекли: „Наистина си Божия Син!“ Корабът пристигнал на брега, към който плаваха.

Човеките живот пригична на море. Това море често се вълнува. Надува се „буря“ в душата, разгазат се страсти. И много пъти погубил човека... Не са редни „бурите“ и в семейния живот, които понякога свършат с разстройството на домашното огнище. Не вликат „буря“ и в обществената живот. Често загворват некои инстинкти. Разгазват се емоции и бляди. Вълнува се общественото море. И резултатите се знаят: кражби, сълби, проклетия, беди...

Как често човек се надига в прерадени бегови вълни. И грози да залее света, да погуби всичко добро и правдоно.

Но не бива да забравяме, че човекът не е сам! Той има сигурна опора и надежда!

Не сме аз Бог, За нас е далал Спасителят Исус Христос. Той не е излязъл от претата Си. Наврвнал ни е межд Божия. Дали не всеки средств за Божия със азот. Пощо не ни е пътя за постигане на добър, справедлив, благодарствен живот на Земята. И ни е общац, че е нас през всички дни до свършката на света (Мат. 28:20).

Ако ние сме в общене с Христа, можем спокойно да срещаме всички буми и негодни в живота, защото са нас в Тоши, Който е и вятровете и морето Му по простор (Мат. 6:27).

Ако живеем с Христа, можем да бъдем спокойни и сред най-непогодни условия, защото знаем, че нас е в Тоши, Който казва: „Дерзайте! Не бойте се!“ Аз съм при вас и с вас“, и Който вълнога ни подрава спомогателна дясница, за да не изведе из най-погодни неволи и затруднения.

Ако Христос е с нас, тогава душите ни стават по-чисти и по-добри, и по-спокойни, и по-дростни; тогава се укротяват най-страшните „буря“ и най-свервите вълни, които се таят в нашите собствени гърди... И само ако ще престанат да булуват в нас, само тогава ще бъде спокойно и вни от нас!

Ако ние сме с Христа, и Христос е с нас, то можем спокойно да предпоставим да гласаме по бурното жително море, свързани от светлата надежда за бъдещата земя, която като дилемнен морски фар грео ярко и разсвещава времевната мисъл на оубдите и негодите и зове в тоято пришествие на вечния блажен живот.

Пощо ли ни маловеция, нека от воо силите да вакаме към Спасителя като апостол Петър: „Господи, забави ме!“ – И Господ Исус Христос и нам, както на апостола Петър, ще простре божествената Си ръка и ще ни издава. Дали вълнува на жителното море, или не изгрява на нозте бодри и силни, и ще не спаси!

„Дерзайте! Аз съм, не бойте се!“ – Кажи чукри, божествен думи! Кажи обич и кажи уста сърдечно за всички, които са без да и от дилемновата на Дулата си вика: „Господи, спаси ме, Господи, помози ми!“

Проче, да не умираме, да не паднаме духом, да не се от-члваме, а да се издава адрес за проклетата дилемна с твърда вера в небащата всепо-спасителна сила! – Амин.

Св. апостол първомъченик архидякон Стефан
Мозайчна икона от началото на XX в.

„Като го изведеха вън от града, хвърляха камъни върху Стефана, който се молеше и думаше: Господи Исусе, приеми духа ми.“
(Деян. 7:58-59)

ЕДИН ВЪНШЕН ПОГЛЕД

„На закон се обаждаи, и с Бога се томили, и знаехи волята Му, и разбираши подобитро, понеже се получаваш от закон, и си уверих, че ми си воден на слепици, светлина на омак, които си в ярак“ (Рим. 2:17-19).

Църквата е наречала само трима от просветлите в неа светици „Богослови“ – св. Иван Богослов, св. Григорий Богослов и св. Симеон Нови Богослов. Днес в България функционират два богословски факултета, два катедри по богословие и две семинарии. Всички младежи и девойки, които влязат оттам, получават диплома за „завършени богослов“. След петгодишно обучение служат им призива към тази дълга и която влязат заедно, малцина съзнават какво означава тя за обикновения, нека го наречем „светски човек“. Повечето хора, дори и да не върват, уважават Църквата. Отношението им е интуитивно и в истината основа може да лежи дори суверен страх, но то ги кара да отличават нейните възпитаници от всички останали и да очакват от тях нещо различно. Те мислят, че в лицето на всеки богослов ще видят почти същест – наивно очакване, но разбираемо и задължаващо. За съжаление, малко от завършилите богословски факултети знаят само първоначален ентусиазъм.

Нещо повече – някои считат, че демонстрираното безразличие към просветата на Църквата в света, неизграденото отношение към първоначален проблем са белег за „духовна зрялост“ и изживяване на т. нар. „неофитски период“ в живота на християнина. За истината на вярата започва да се говори с лекота и използвано чувство за умор. Ще звучи мек, ако кажем, че това поведение „страха“ всички човек. Разочохрано, вършатите влизат в съблъзбата да осъждат онези, от които са очаквали твърде много. Агностите пак губят всяко уважение към богословството, което не уважава самите богослови.

Някъде по пътя на следването се губи нивката между вярата и знанията и студентите свикват да бъдат само „студенти по богословие“. Боготворените истини, осветени и залечени с кръвта на Живия Бог, стават сухи академични знания, а Църквата – мистичното Тело Христово – се превръща в „датована система“, в която хората се дават на „яснини“ и „вътрешни“, на „любовствителни“ и „непосветени“.

А съветът, в който Христос прати последователите Си, за да че той словото Му и да бъде спасен, остава далеч, чужд и враждебен.

Един млад човек зададе следния въпрос на отец Порфирий, игумен на сръбския манастир Ковил: „Каква е връзката между епископа и богословите?“ Отец Порфирий, който самият бе защитил докторска дисертация по богословие, уважи грезката в поставеното на въпроса и отговори: „В Църквата няма таква деление – епископ-богослов. Има свещеници, дякони, мъртви... Богословското образование може да ви помогне, но може и да навреди. Често ме питат защо богословите, когато завършат, нямат желание да започнат работа в Църквата? Защото нашите факултети са ставали светски училища и сме забравявали същностното значение на думата „богослов“. Когато не е облекчава в любов, която се ражда в молитвата, богословската интелигентност може да се превърне в разрушителна сила. Не можем да учим другите само във основа на това, което си прочел. Това краи опасност от egoизъм и превъзпяване.“

ДА СЕ ЗАВЪРНЕШ У ДОМА

Изповед на един евангелист приел Православие

НА СТ. 3

САМО НАЦИОНАЛНА ЦЕННОСТ ЛИ Е ПРАВОСЛАВИЕТО

Няколко думи за ролята на масидите в антиквентската полемика

НА СТ. 4

ПЪРВИЯТ ВПЛОС ОТ „БИБЛЕЙСКОТО УЧИЛИЩЕ“ В БЪРНО СЕ ЗАВЪРНА В БЪЛГАРИЯ

НА СТ. 5

ПРЕПОДОБИИ СИЛУАН АТОНСКИ – ЖИВОТ И ПОУЧЕНИЯ

НА СТ. 5 и 6

ЧИТАТЕЛИ, ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ИЗМАМИ!

Тази година през пропалта на българския книжен пазар се появи нов "Измам" - "Измамът" авторите - Ричард Пил и Майкъл Бейджикт, си са поставили целта да облекчат както личността на Исусу Христос, така и Неговата Църква. В работата си драмата се позовават на исторически и археологически сведения, но с лекота безотчетно ги превнават. Обект на техните изследвания са откритията през 1947 г. в Курманско рилокмо, както малцина са от особено значение за боговековата наука. Те съдържат голяма част от Свещ. Писание на Стария Завет, като добре и запазен свитък с книгата на пророк Исаия. Освен старозаветни текстове рилокмитите съдържат сведения за религиозната община в онези времена, за извършване на различни ритуали и за автори. Върху това извършват изследвания сериозни и професионални изследвания, в резултат на които учение преразказано, че всеяската община е иудейска община, отпаднала от традиционния юдаизъм. Авторите не обръщат внимание на факта, че древността на откритите старозаветни текстове (а те са най-старите от всички открити досега рилокмити) се е публикувала за още около 1000 г. неоспоримо доказана автентичността на текстовете в Свещ. Писание. Но затова пък насочват цялото си внимание към рилокмитите с устава на всеяската община, тълкуването върху някои свещени книги, Курманско ките благодарствени поамки и други, за да могат да докажат своите изследвания.

Но нека се стремим малко по-подробно върху този изазар. Повечето от тези рилокмити са написани на арабски и еврейски език и измислят светлина върху живота на всеяската община. Авторите на "Измамът" твърдят, че научили много, занимавайки се с техните изследване, умислено крият рилокмитите. Ако те станат публично достояние, краят на християнската църква е близо, защото щял да стане явен съмнителен произход на християнството. Тази идея е подкрепена с различни историко-библиски фалшификации, от които е достатъчно да се споменат само някои. Основно са използвани документи от Дамаск, Тълкуването на книгата на пророк

Авакум и т. н. Курмански поамки. Там се говори за едно лице, наричано "ученик на справедливия", който бил водач на курманската войска секта. За него е казано, че бил убит от нечестивия първоесвещен. Учениците не са намерили достоверни исторически данни за този месански учител, но са изказвали различни мнения. Правени са дори сравнения с Исусу Христос и Йоан Крститеп, а някои дори твърдят, че всоквата община е поставила началото на християнството.

Тази твърдения са откритиелни, но за това ще стане дума по-късно. Авторите на "Измамът" откритстват "училища на справедливостта" със св. архидякон Стефан и св. апостол Йоан, брат

Части от свитъка с книгата на пророк Исаия

господен, което твърдят, че освободил бил убит от хората, наричати Мисоевиев закон. Авторите тълкуват свидетелства със съвсем различни - както знаеи са. Стефан става първият мъченик на Христовата църква именно защото е поярвен в Исусу Христос. Той е пробиет с камъни точно от членове на Симеонови и поддръжници на Мисоевиев закон (Книга 6 в 7 от Даниял апостолите). Но за авторите на "Измамът" Новият Завет няма голяма стойност, защото според тях приключил на езическите митологии от Древния етос. Явно търсещи сензация са твърдениелни, че св. ап. Павел голям епилептичен припадък по път към Дамаск и затова се покрестил още на пътя (а според авторите апостолът не отивал дори в Да-

маск, а в Курман), защото свитъкът в Сирия не бил във връзка с първоесвещените в Йерусалим. Тази твърдения са измислени и са в пълен противоречие с дълготрайните изследвания специално върху живота на св. ап. Павел.

Друго сензационно "откритие" в книгата откритствата "училища на справедливостта" със св. ап. Йоан. Според авторите той бил ревник на Мисоевиев закон и бил убит от измислените на Закон - ап. Павел. А в книгата "Дения апостолите" (гл. 15) е описан Апостолският събор, който отменя измислените евангелията да спазват обрзването по Мисоевиев закон. Деня участник в него е бип и св. ап. Йоан.

Но в стремежа си към нови сензации авторите не спират доук. Те правят Илия Гилегаз воеден на измислено измислена в самата Юдея, а св. Йоан Крститеп - негов гилегазник. Може би не знаят, че това историческо събитие предхожда разколът на св. Йоан Крститеп. Свободните им си мислени завършват с констатацията, че св. ап. Павел бил римски агент и информатор и затова не бил ослепен след възстановенето си в Йерусалим.

Несъмнено Ричард Пил и Майкъл Бейджикт все пак признават, че Курманските рилокмити на са в състояние да "унищожат" Църквата и християнството, защото Църковата била културна, икономическа и социална институция. Авторите на "Измамът" не казват нещо принципно ново. Това идея предидят със изказвания Досифей и Ердман Ренанк, но Курманските рилокмити били бавно нови измислени. Най-голяма слабост на книгата, която а лишава от всякаква научна стойност, е предубедеността на авторите към Християнската църква. И макар че нападките са насочени към Римокатолическата църква, те засягат и Православията, защото техен пришел личността на Исусу Христос, нация Господ и Спасител.

Твърдениелта в тази книга са несъстоятелни за всеки богослов, но обикновените читатели могат да ги възприемат като научно откритие. Точно тук е опасността от "Измамът", чиято автор в унисон със затваряне на книгата са написали измисленици.

Александър ПАЛОСЛАВОВ

ВЕСТИ

На 28 юли след божествена св. Литургия в параклиса на Богословския факултет бяха раздържани дипломите за завършено обучение на студентите от август 1996 г. Осам са отличени. Първене на випуска е г-н Иван Ляпковски от София. След кратко тържество в дванадесетгодишния посолски Негово Светейшество Българския патриарх Максим Той пожелва здраве и успешна реализация в живота. "Вие сте светлината на света", напомним Негово Светейшество на младите богослови.

Вести от света

Тази година се навършиха 5 години от осъществяването през 1991 г. на Издателството на "Слово-Преображенския Валавски манастир" в Русия. През изтеклите години издателството колкото е подготвило и отпечатало новите книги за историята на Църквата, творения на светиите отци, ламеници на църковната писменост от различни векове и друга православна литература. За 850-годишнината си осъществява на Москва издателството подготвило първо научни издания на "История на Руската църква" в 9 тома от митрополит Мекларий (Булгаков). Първите три тома вече са отпечатани. За работата по подготовката на това академично издание са обединили своите усилия църковни и светски историци. То се подготвя от кмета на Москва Юрий Ружков, както и от редакция обществени и бизнес организации.

В подготвянето си по случай коблени на издателството Патриарх Алексий II не само от-

бавява заслугите му, но и постави нова задача: "Като се има предвид уникалността на авторския колектив на нашето издателство и ващит отиг в подготвянето на многократни издания, беше решено да се говори на нашата колектив издателство на "Православна Енциклопедия", в която трябва да бъдат отразени постиженията на християнската култура за днешния период. Работата над Енциклопедията трябва да започне още през тази година."

Коблениелни приветстват към главния редактор на издателството поднесени представителите на Департамента по печата и информацията, ректорът на Московския държавен университет, ректорът на Московската духовна академия и семинария, итумент на Валавския манастир итумент на подготвянето на се обител в Москва и други гьерсодателите на духовни и световни организации.

Елена ИВАНОВА

В Булаграца се откри най-голямата синагога в Европа. Тя е построена за 5 години и разковете по строежа са надхвърлили 12 милиона долара. Носателите на проекта, бива "символ на желанието на унгарското правителство еврейските общности в Унгария да се чувстват като в своя родина и да могат свободно да използват вярата си", подчерта при откриването унгарският президент Арпад Бонц.

Семинар в Белград

От 18 до 25 юли в Белградския Богословски факултет се проведе семинар на тема: "Православната църква, богословие и съвременният свят". Проявата бе организирана от Белградския Богословски факултет и Балканския православен академички съюз. Представители от Сърбия, България, Гърция и Румъния започнаха участниците със специфични проблеми на своите църкви. Лектори на семинара бяха сербските епископи: преедставители в Белградския Богословски факултет - архиепископ Игнатий Милоч и пр. Ириней Булбулич, проф. др. Атанасий Паланянуш от Богословския факултет в Атина, асистенти и доценти: преедставители в Белградския Богословски факултет - архиепископ Игнатий Милоч и пр. Ириней Булбулич. Разглеждателни теми обхващаха кризата в съвременното общество, кризата в международните отношения, проблемът

за секуляризацията и др. Лекторите се сплитва да представят авторитетна, която проява? Църквата като решение не само за нарастващите християни, но и за онези невярващи и естери, които все още са извън границите на Църквата. Разглеждани бяха и вътрешноцърковни проблеми, като подготовката за коблениелни на отпадналите, участието на ирвените в живота на енорията и други.

"Честитости бяха приети от Негово Светейшество Сръбският патриарх Павле, който ни благослови и пожела успех в тяхната работа.

След завършването на семинара, участниците бяха гости на архиепископ Ириней Булбулич и посолски сербски манастир - Манастир Криви и др.

В декларация на Архиепископски събор на Сръбската православна църква, приета на 25 май т.г., се анализират последиците от войната в Бишва Югославия за духовността и морала на сръбския народ. Според сръбските архиепископи Църквата трябва да приеме отговорност не само за физическото онечавяване на хилядите божидни, но най-вече за "духовното възраждане на хората, без което е невъзможно да намериш никаква промяна в другите сфери на социалния и политически живот".

На събора бе обрънато внимание и на състоянието на образованието в Сърбия и в друга гора е изказана спорадично архиепископите за обновата си образоването не оставя маркешко. Макар че в училищата вече се дава някаква възможност за религиозна провета, правителствените директиви все още се

въртят в порочен идеологически кръг".

Новите поколения днес са "подложници много повече на деструктивните сили на нашето старейше. Това, което прогледат телевизията, радиото, пресата, музиката, сексите, е посветено на разрушението и успешно унищожават последните устои на християнската вяра в душите на днешните млади хора..."

"Ние се нуждаем все повече от реално практикуване на вярата, от четене на Свещ. Писание, от църковните служби, от неделни училища, от миссионерски дух..."

...
С около 20 до 40% е спаднал броят на поклонниците по св. места в Йерусалим след идването на власт на правителството на Бенамина Нетанягу. Това е съобщила комисията по туризма и

поклонническите пътувания в Йерусалим. Вина за това имат увеличението се терористични акции, както и заплахите на еврейски фундаменталисти.

...
Националната конференция на католическите свещеници в Англия и Уелс е одобрила и приветствала приемането на женеви английските духовници в ложието на Римокатолическата църква. Конференцията отново е поддигнала въпроса за доброволността на celibата. В своя заключителен документ католическите свещеници са оценили този президент като пробив в живота на западните католически брачници на духовенството в Римокатолическата църква, което според тях "не се подлагало на задължителни доктринарни предписания".

М. ГОСПОДИНОВА

ДА СЕ ЗАВЪРНЕШ У ДОМА

От стр. 3

Година наред аз имах проблеми с постоянството в молитвата, когато се опитвах да общувам с Бога сутрин и вечер. Тъкато това не ми се отдаваше, започнах да практикувам молитвата през целия ден, с надежда да постигна това, което се ап. Павел нарича непрестанна молитва. Православната духовност ми показа как да се обръщам към Бога редовно и да се моля неависимо от настроението ми. Православното наблюдение на "молитвеното правило" - постоянни молитви, които се казват редовно - и това особено молитвата ми от робуване на мен и моите молитвени нагласи. Освен това Исусовата молитва ми позволи на да чувствам Божието присъствие през целия ден. Мия жадно изчехом произведението на православни духовници като св. Теофан Затворник, Сурожкия митрополит Антоний Блум и, разбира се, писанието на светците отци, особено "Добротолюбие".

Все повече и повече ми ставаше православна в миролюбива си в Божията и в божественото, както и в чистата си духовност. Обстоятелствата ми проблем сега беше отношението ми към историите на Православна църква. За някои от нас, членове на Благословителската православна църква, като не бях достатъчно да продължи да възстановява вези неща от древната църква, от които нацията етоха се нуждеше. Византистическите неистини бяха православни протестанти - православни в много отнашения, но протестанти в екслюзивността си. Както мнозина протестанти вярват, че могат да прочат Библията, да видят правилната схема за църковен

жизно, да я приложат на практика и да се наречат църква. Така и ние смятахме, че можем да възродим практиката на едната, свята, вселенска и апостолска църква и така да се откъснем от нея. Постепенно обаче започнахме да разбираме, че Църквата не се изгражда по схема. Тилош Христово е жив организъм, който не е престанал да води своя тайнствен живот в продължение на два хилядолетия. Ако ти наистина беш "тайнството на Тогова, който изведе всички във всичко", то тя не можеше да е отишла и да е била възстановена наново от нас след всички твои години.

И така, всъщност вече не беше казано е Църквата, а къде е Църквата. След като разбрахме, че истинската църква е историческа преносимостност с апостолската църква, разредната едната, свята, вселенска и апостолска църква, ние осъзнахме, че трябва да бъдем тайнствено присъдени към нея. Не беше достатъчно да подкрепяме на структурата, доктрините и обичаите ѝ. Трябваше да бъдем въведени в нейния живот, да станем съпричастни към нейната история и нейния живот. Трябваше да продължим, като продължаваме с Христос в обществена с ния.

Христовата църква
С Божията милост, през 1987 г. ние се представихме на Православната църква - а като реформатори или критици, а като пътешественици, дълго странствали из чуждата страна, които се прибират у дома при Майко Си. Митрополит Филит Салиба от Антониоската православна християнска архиепископ в Северна Америка ни отвори вратата в прослечените думи на любовта бже: "Добре дошли у дома". Момта екирва на гриета в Църквата на 21 март 1987 г., а на следващата година аз бях ръкоположен

за свещеник.

Нашето турпиене беше дълго и тълкуно. Някои, които първоначално не бяха, избрала други пътеша. Имаше разочарования и отчуждение наред с радостите. Имаше критики и неразбиране - някои приятели ставаша бже изгубени, други се създадоха. Ако търсех църква, в която няма конфликти, няма проблеми за обхващане, нито грешни "човеци, аз не бих я намерил" и покорствам, на чиява и да я намеря, поне не в отслабена страна на рали. Както имаше казал някой: "Ако номерът събранилата църква, няма никога да отида в нея, защото се престане да бъде съвършена".

Това, което наистина намерих, е баланзиран бисер, царството Божие. А откритията станаха вера, истинска Христова църква, истинските тайнства и истинското общение с Бога. И това е истинско Божие дар. И както чената на бисера за търговеца, той ми струваша живота. Това е точно каквото търсех - една вяра с Бога, общение с Него в Църквата, което изисква максимум енергия за самогравитация. Нищо да възвием или покорност. Нека си спомним, че в началото обществото бже благословено към всички "настрадания" използвания - и това беше моментът на техния апаго. Тогова Църквата се възприехме като символ на консерватизма и неспособност да се приспособи към новите условия.

Последните промени в отношението към сектите изведох обществото започна да се образни. Моралните, които търпаха по вратите, кришаните, които бяха готови на всичко само за да ги пробутат някои от шарените си книжки, в един момент започнаха да досажат. Последва осъществяване с моралните и самоуправителствата на сектите. И можеше бианжозно - български се почувства засенат от надзирателния тон на илюминативни проповеди, които дойдоха да го "християнизират". И се обиди. Затова потърси

о Грешно РОДКАРС
Проект от „Coming Home“
Светла НИКОЛОВА

КАМО НАЦИОНАЛНА ЦЕННОСТ ЛИ Е ПРАВОСЛАВИЕТО

Няколко думи за ролята на масмедите в антисектантската полемика

Пременилите тези последните години измяна духовния климат в страната. Духовната криза, престелността, парвенизирането, които ни загиват като на ултра, така и от масмедите, принудиха доста българи да загубят здрава почва под краката си и да търсят решения на проблемите си в готови отговори на религиозни вехания или идеологии. Бже една ли има българин, който да не е чувал думата "секта" и да не знае, че това е нещо "лошо". Християните в България днес се делят на православни и сектанти, като единственото общо помежду им е преразрещено, с което взаимно се доустояват. До голяма степен това е разбирателно. Проблемът е къде е обществено съзнание преминава раздвелятелната линия между православна християн и сектанти.

Нека си спомним, че в началото обществото бже благословено към всички "настрадания" използвания - и това беше моментът на техния апаго. Тогова Църквата се възприехме като символ на консерватизма и неспособност да се приспособи към новите условия.

Последните промени в отношението към сектите изведох обществото започна да се образни. Моралните, които търпаха по вратите, кришаните, които бяха готови на всичко само за да ги пробутат някои от шарените си книжки, в един момент започнаха да досажат. Последва осъществяване с моралните и самоуправителствата на сектите. И можеше бианжозно - български се почувства засенат от надзирателния тон на илюминативни проповеди, които дойдоха да го "християнизират". И се обиди. Затова потърси

опора за своето самочувствие и национално достойнство, като закономерно я откри в Православната църква.

Нема съмнение, че обръщане в общественото мнение бже извършено с помощта на масмедите, които улесниха тези обществени настроения. Но от каква позиция бже атакувани т. нар. "нетрадиционни" използвания? България претърпя избор в гледни точки - патриотична и, ако можа така да се каже, морална. Според първата, Православие в България е национална ценност, което заслужава за българското възрождение и за цялата българска история. В тази позиция Църквата бже защитавана като носител на традицията, но никога не се нагряна опит за един друг поглед - към същността на Православие. Друга гледна точка - морална, атакуваше сектите за това, че възвръщат младите хора от семействата им, плаващи в край наркоманията, в често и към самоубийство.

Така за масовото съзнание разграничавателната линия между православни и сектанти е вече ясна. "Сектанти" - това е човек, свързан с родната си, семейството си и отдал се на найразлични пороци. За хората пристрастни, наркоманите и окантостите се поддържа в една линия.

Но какво може да се случи? Ако съвсем спонтанно човек реши да се информира за тези драматични лично, в акт вестничества, и по отношение на организацията, с измяната да открие, че там не го карат да взема наркотици, нито да напуска семейството си, а за самоуправителствата и дума не може да става. Товава този случайно попадна в сектата човек решава, че всичко, което се

пише за сектите е лъжа, умилнено внушавана, за да скрие от него истината. И той остава там.

Атаката, която поддържа средствата за масово информативна срещу сектите, за момента даде своите ефекти - отляна от тях е бяснолен. Но позицията, от която бже атакувани, може да доведе само до едно - още по-голямо завъртане и измисляна на тези групи от обществото.

Само на пръв поглед изглежда, че в полемиката със сектантите претрпя атакувана Православие. Нека от спомним колко благословено са средствата за информация към Ванга, Петър Дънов или божилките. Към тези явлени обществено мнение се отнася с идеята, че "няма съм дали неговото на света". Така повелята "православен", "българин", "братин" се смисловат, асимил в различни отношения помежду си, защото хората не знаят.

И става така, както често се случва - средствата за информативна разрушават един заблудил в обществото, който създава нов. Защото никога не оставяме "само масмедите да формират отношението на някои светци, защото повечето журналисти нямат необходимите познания в тази област. А си трябва не да оповестяваме само колко страшно е попадането в сектите (и от старание да се поставяме черните корони), а да разкриваме на хората какво дава възмездието в Църквата и нейния живот. Без това не може. Иначе съвсем реално е опасността след едно поколение "нетрадиционните" да станат съвсем "традиционни" и да се апагират в българския обществено живот.

Мирела НИКОЛОВА

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Продължение от стр. 30

За подготвянето на иудейте Бог прояви особени грижи. Моисеевият закон на верието "бже за нас възпалител в Христа, за да се оправдаем чрез вера" (Гал. 3:24). В тази насока много помисли на божествените разпоредби в иудейската религия, както и проповестите, чрез които бил откритият намерението на Бога за спасението на човешките и бже предвестената тайна на актуализието. Само вярата в Месия, в Божия Иисус Христос, може да ги спаси: "Праведник чрез вяра се бже жив" (Рим. 1:17).

Единствената глава на Посланието до

верите излъчва двете и по-късни генерални примери на вера. Така бже разликата означавана за Месия, бже известно, че от семето на Давид бже произлязла велик пророк - Син човешки и Син на Всевишния. Син събствената Си кръва бже помри човека с Бога и че основе за всички хора вечно царство на Бога.

Христос чрез възплочаването Си станал център на историята, която времето преди Него бже предвидено за подготвянето на човешките, а след Него - за приемането на спасението чрез Христос. Спасението на сгрешилите човек бже единствената причина за възплочването на Божия Син. Светото Писание ни учи:

че Божие възплочване станало заради спасението и помриенето: "Защото Бог толкова обича света, че отдале Сина Единороден Си, та всички, които вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен" (Иван. 3:16).

Исус Христос дойде в света, за да спаси грешните (1 Тим. 1:15 и Лука 1:16). Трябваше да отблъсне, като православната вяра в Иисус Христос като Спасител, включва учението за личността Му и делото Му - и двете неразривно свързани помежду си. Централно място в православната догматика заемат личността на Господа и фактите от земния Му живот. Иисус като безгрешен смисловител Божия и спасил човека. Ако не бже възкръснал от гроба, смъртта на човек Божиевкъв нямаше да има изкупителна сила и значение. Ако пак Христос не е възкръснал, то празна е нашата проповед, празна е вярата в Христа" (1 Кор. 15:14). Те, ако Христос не е възкръснал,

нашата проповед бже бже реално съдържане и смисъл, празна е бже съществуването на Бже и вярата на, тъй като и проповедта и вярата ни имат за своя основа възкръсването на Христос.

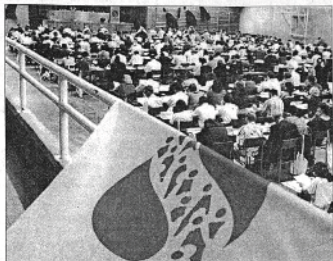
2. Личността на Спасителя и двете

Православната вяра учи, че Иисус Христос е Божиевкъв, т.е. въплътен е бил истински и съвършен Бог, е възплочваното Си станал истински и съвършен човек и така помри сгрешилите човек с всеблгия Божия.

Православните християни изповядват и вярват, че нашият господ Иисус Христос, Синът и Словото на Бога, спазва от небото на земята и се възплотил от Светия Дух и Деза Марин. Чрез възплочването на Сина и Словото Божиевкъв жвестено естество се съединило с човешкото естество "челстното", т.е. бже

ПЪРВИЯТ ВИПУСК ОТ „БИБЛЕЙСКОТО УЧИЛИЩЕ“ В БЪРНО СЕ ЗАВЪРНА В БЪЛГАРИЯ

Само преди няколко месеца завърши т. нар. Библиейско училище в Бърно, Чехия, организирано от протестантската централа "Слово на живо" в Уйсада. Една година "проповядатели" от различни страни внасяха на 360 младежи (предимно от Източна Европа), че те са преминали да променят духовния облик на своите страни. След като държавата забрани у нас дейността на Библиейското училище в Бърно, основният погос "Студент" бе превансион към Бърно, извън границите на страната. Едва ли има по-подходяща атмосфера за постигане на желаните от организаторите цели – в чужда страна, извън семейната среда човек се чувства свободен от стереотипите на ежедневните си поведениета. Това са идеалните условия

т. нар. "промяна на мозъци", като обикновено наричат протестантските девотизации. Атмосферата на "лекциите" окръжна в официалния болонез на организаторите, където четат: "Майкъл Алвин. Тема: евангелизация. Огън евангелизатор, който окръжва по сената в явилки, разклашаваше ръце и когато търбяше да проповядва, той в крайна сметка започваше да разказва историята" (1?) В продължение на една година

двоестий младежи с възраст о поемали този духовен сурогат, аврайки, че се хранят с чистото духовно мляко на Христовото учение. (А лекциите ентусиазира в наистина завидни, защото бяха правно на дългосрочните трудови отношения, които правеха в Словакия и Чехия – за своите човешки, а не за професионални) Деформирани в мисленето на тези младежи са всички дъри в явилки на издизане в болонеза – изобителност неправилните синтактични конструкции, граматичните грешки, безсмислените изречения, които предизвикват смех. Смях, но през силзи, защото приемот едър е в най-удачната реакция. През последните години смянаме с пренебрежителното отношение към тези младежи със страни погледи и безразлични лица. Пресата дотригнало немало за мнението, че тези хора вече са "атмосфери". За своите човешки, които оценяват всичко според "ползателна ефективност" на индивида в обществото, тази позиция е разбираема. Тези хора вече са социални, надеждати и коете е много важно за модерния човек – без самостоятелно мислене. Единственото, което остава, според тази гледна точка, е да се предотврати нещата жертви. За целта се използва безпощадно и саркастична критика както срещу явленията, така и срещу неговите жертви.

Но в християнството "отписани" хора няма. Св. отци и учители на Църквата съветват да не правим грешка, а не грешника; блещка, а не блещка. Кръстите страдания и смъртта и възкресението на Бога, в които ние вярваме

и които проповядваме, излизат от нас различно поведениета. Защото възкресилът Бог умри и възкреси, "за да се спасят всички човешки", а от Своите последователи Полска да Му бъдат свидетели до край смие. Ние не свидетелстваме за нищо, когато наречем никого в Люто често попардиалите на спор между православен и сектант остават с впаменатието, че споразиче имат да покажат знанията си и да убедят други в своята правота. Но това е невъзможно, защото Христовите апостоли не са "убеждаватели", а са личности дрише на хората за Божията държава. Грешат смие, както смятат, че със силни думи демонстрират "силна" вяра. Бог знае сърцата ни и силата на нашата вяра. Думите са свидетелство за околните, но те имат сила само когато идват от сърцето на човека, а не са звучни фрази. Ако сповата ни не са спости, те ще окръжат човека към когото са насочени и няма да свидетелстват пред него за Христовата история. Няма да бъде благодарното въздействие и върху околните. Особено нежелателно ще бъде затрупане да определят къде са по-големите фантазии – във или извън Църквата. А смие така-към спор сектантите

ще останат о сво по-въртното убеждение, че са прави и че ги гонят заради "истината". Защото не са свидетели и нас поведовете на живота, които е "дълготърпелив, пълен с благодат... не завижда... не се превъзнася, не се гордее, не безчестява, не дри сваля, не се сарка, не изсти, не направила се не радва, а се радва на истия, воляно изживява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко търпелива" (1 Кор. 13:4-7).

Замисля ИВАНОВА

От зпобата като от огън се бой! Зпобата пристига в сърцето понякога под предлог на ревност за слава Божия или за благого на ближните. Не вярвай на своята ревност в този случай: тя е лъжа или е ревност неразумна; стрие си в тебе да няма зпоба. Бог с нищо така не се прославя, както с "любов, която всичко търпи", и с нищо така не се безчести и не се окръбява, както със зпоба, с каквато и благовидност да се прикрива.

Св. Иоан Кронцадски

ИЗ ПОУЧЕНИЯТА НА СТАРЕЦ СИЛУАН

Трябва да разкажем за една забелжителна черта в характера на старец Силуан, а именно неговото отношение към всички несъгласни и другомислещи. Желанието му да разбере тези хора бе искрено и дълбоко в най-добрия смисъл на тези думи и затова той никога не окръбяваше в тях онова, което смяташе за свято. Старецът смиряваше себе си и бе уверен, че спасението е в Христовото смирение. И заради това смирение той желаше с цялата си душа да открие най-доброто у всеки човек, провикваше в душевността му и в способността му да обича Христа.

Ние знаем за беседата на старец Силуан с един архимандрит, който провеждаше мисловна работа сред иноциана. Този човек много уважаваше Старца и във всеки беседваше с него, когато идваше в Света Гора. На тази беседа Старецът попитал архимандрита как проповядва. Архимандритът, още млад и неопитен, възбудено отговорил, като жестукирувал с ръце: "Казвам им: винаги вярва е блудство, при вас всичко е изпитано и извярно и няма да се спасте, ако не се покаете".

След като го изслушал, Старецът попитал: – Отче архимандрите, кажете ми, те вярват ли в Исуса Христа, че Той е истински Бог? – В това те вярват. – А Божията Майка почитат ли? – Почитат я, но след като са отпаднали от Църквата, какви светни може да има при тях? – А извърват ли богослужения в храмовете, четат ли словото Божие? – Да, те имат и църква, и служби, но те могат да се сравняват с нашите. Там царят така хлад и бездушие!

И така, отче архимандрите – казал Старецът, – техните души знаят, че постыжат добре, като вярват в Господа Исуса Христа, почитат Божията Майка и свитиите и ги призовават в молитвите си. Така че, когато им говорите, че тяхната вяра е блуд, те няма да ви повярват. Но ако им кажете, че те добре правят, когато вярват в Бога, когато почитат Божията Майка и свитиите, че правят добре, когато ходят на богослужения в църкви и се молят всъщност, че е добро, когато четат словото Божие и т.н., то в някои отношения са допуснали грешки, които трябва да бъдат поправени. Товава всичко ще бъде наред; и Господ ще се зарадва за тях, и ние заедно ще се спасим по Божията милост. Бог е любов и затова проповедта винаги трябва да произлиза от любов. Товава и този, който проповядва, и този, който слуша, ще имат полза. А ако само наричат, тогава думата па на народа няма да ви послужа и ние няма да имаме полза.

Архим. СОФРОНИЙ
Из "Старец Силуан"
Превод Олга РАЙЧЕВА

КАТЕХИЗИС

смясане, без единото естество да се смеси с другото. Съединило се в една личност и така станало една божествена същност – Бог-човек и Господ и наш Спасител. Като човек Исус Христос взел цялото човешко естество и станал еднакъв с човешкия род по всичко освен грешка. Като човек издъхвал, окръжвал, радвал се, тъжал и ридвал, т.е. имал всички "челюстни стрети" на човешкото естество – онеи, които нямали характер на грях (Иоан. 12:27 и Мат. 26:38).

Назването "Син човешки" изтъква човешкото естество, а Божие естество подчертават названията "Син Божий", "Син", "Единороден Син", а също и "Духът". Третият вселенски събор, който бил свъзван в Ефес (431 г. сл. Хр.), наричал Исус Христос "възвршен Бог и съвършен Човек о разумна душа и тяло... Единороден с Отца по Божество и едноосъбен с нас по човешност". Исус като човек ум-

рил телесно и бил погребан, но и възкреснал, защото бил Бог. Църквата ни учи, че Спасителят се роди от Деве Марии. Зачеването и раждането Му станали по естествения ред, но зачеването било от Светия Дух, раждането на найкрасивото дъсноето на света Божия дъщеря, която и след раждането останала девича заветна (Приснодева). Това учение се поддържа от многовековното предание на църквите отиста. Исус при възлюбеловането Си бил освободен както от първородния грях, така и от лични грехове. Освобожданието от първородния грях са дължи на съвършенството Му раждането, понеже този грях се предава с естествения зачеване и раждане. Освобожданието от лични грехове са дължи на илюсаното съединение на двете естества в Христос, както ще стане дума по-нататък.

Четвъртият вселенски събор, който

бил свъзван в Халкидон (451 г. сл. Хр.) утвърдил догмата, че божественото естество и човешкото естество в Христос били съединени личностно в милостата или в личността на Сина Божий. В Христос има една личност – личността на Словото Божие, но в двете естества. Съгласно този събор използваме "един и същ Христос за Син, Господ, Единороден, познания в две естества неслитно, неизменно, неразделно, неразлично, като в нищо не се премахва различното заради съединението, а по-скоро се запазват своите качества на всяко едно естество, които се срещат в една личност и в една илюста".

Така в Христос има една личност, личността на Словото Божие, в две естества, като са свързани "слитно и неизменно", т.е. без да се сливат или променят. Христос има божественото естество като роден от Отца преди всички векове; има и човешкото естество, което получил

от Дева Мария. Това съединение на двете естества се нарича от велики догматици и църковен отец св. Иоан Дамаскин "перихоризон" (перихоризе, т.е. взаимно прихващане).

Така взаимно прихващане на двете естества не е последица от истинското съединение, а неговата друга страна, която изразява като личността на естествата, така и принципна, който ли обединява – Словото Божие.

Следва

ПРЕПОДОБНИ СИЛУАН АТОНСКИ

На пръв поглед животът на преподобни Силуан Атонски не се отличава с нещо особено. Той бил обикновен небогат руски свещеник, който прекарал последните си четирдесет и шест години в манастир като прост монах. Мирското му име е Симеон Иванович Антонов, селганин от Тамбовска губерния. Роден е през 1866 г. Дошъл на Атон в 1892 г., поселил в манастира през 1896 г., в скима – през 1911 г. Послушания изпълнявал в мелица (монастирски имот извън Атон), в Студий Манастир Русик, в Икономия. Починал е на 11 септември 1938 г.

От "роден" до "почиван" всичко е твърдо бедно откъм външни събития, няма нищо интересно за разказване. Но известно е, че истинският християнски живот всъщност протича дълбоко в сърцето на човека, което е поле на невидимата духовна битка. Целият му живот свидетелствал за това.

Платното свидетелство в живота му е, че любезна към враговете е абсолютно необходима за познание на Божияте тайни. Той категорично твърди, че който няма любов към враговете, не е познал Бога. Не било възможно да бъде отклонен от това разбиране. Там, където е имало омраза към враговете, той винаги виждал пътят на Творчата безгрешност, излизало дълбоко примерявано с пророчески платос, или с никаква "служба на Бога" (Иоан 16:2).

Свидетелството на о. Силуан, неизкушен от лукавството на интелектуалните познания, е свидетелство на човек, който наистина през целия си живот е проповядвал вярата на сърцето си в молитва за враговете и за целия свят.

Какъв бе моят дял от знание о. Силуан, ако с природната си надареност бе съмтал и богословско образование? Най-вероятно, учен богослов със световна известност.

Но именно фактът, че о. Силуан не бил изкушен от съвременната цивилизация, прави неговото свидетелство необходимо и убедително. И всъщност никога човешка наука не може да прибави нещо към дълбочината и достоянието на истината, за която той свидетелствал.

Всенакривният огън ни убеждава, че дори хората,

те потъчат и смаяват и тогава ще възторжестват злото, оплицетворението на което в случая е този враг.

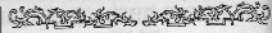
Мислята за "слабостта на християнството" е дълбоко погрешна. Светлите призежават сила, достъпна само за да възваст над хората, над мажките, но те вървят по друг път. Те поставят себе си в служба на ближния и чрез това придобиват такава любов, която по самата си същност е нетленна. По този начин те спечелват победа, която ще пребъде вовеки, докато победата постигната чрез сила никога не е трайна и по своята същност е не толкова слава, колкото позор за човечеството.

Мислене са изучили всички вероизповедания. Не истинската вяра не са познали като трябва. Но който със смирение моли Бога, да го просвети, на него ще даде Господ да познае колко много Той обича човека. Хората се отстраняват да се харчат в свои огън, който боспод е донесъл на земята. Те се отстраняват да изгорят а него и да "погубят" душата си. Но това, което не са се уплатили от тази вяра (Лука 17:33), знаят, че са придобили вечен живот. Те знаят това със сигурност и не им трябва друг свидетел, освен духа, свидетелстващ в самите тях (1 Иоан 3:14; 5:10).

ПВ

които в душата си изцяло приемат Христовата заповед за любов към враговете, в живота си не я осъществяват. Защо? Преди всичко поради това, че ние не можем да обичаме враговете си, ако нямаме Божията благодат. Но ако хората, разбирайки, че това прелязкобна естествените им сили, търсят благодатна помощ от Бога, то ние не можем да получим този дар.

За съжаление, обикновено става обратното – не само невраждите, но и изповядващите себе си за християни се отстраняват да действат спрямо враговете си според Христовата заповед. Те смятат, че това е изгодно само за враговете, че те, враговете, които през "защедливост" от омраза "поглед", се възмудат обикновено като нимаши и себе си нищо добро, ще се възползват от тяхната слабост и на любовта ще отговорят или като те разпънат на кръст, или като безразлично се възторжестват злото.

БОГ

От вечност си бил и ще бъдеш във бъдещото време, че оред на живота единствен си Ти Господар и никой властита Ти над него не ще Ти откъме, защото си Бог Ти и него си волю създад.

На всички си в цяла вселена безспорна причина: реки и потоци – морета, скали, планини създад си си Ти – и световната люцна машина чрез Твоятта десница се движат от първите дни.

Във всяка тревицка, в цветята и в житната нива – в лазуря небесен, в луна и звездн през нощта хармония чудна за ползоба оред се открива и Твоятта премъдрост на всички разкрива в света.

Надхитрен си – осъвич излъгави със мдрост и сила, невидим си шук – неизказан и непомстим, но всички създадени чувстват оред Твоятта зарика

и всякоко Тебе възлизат с величествен химн.

Далеч си в небото, а толкова си близо до всеки, че може оред Теб да открива душа и сърце – със страх се към Тебе обръща, а иска наелеки да гледа блажено на Твоятта сияйна лице.

Творец си и Бог си всемогън, във вечна прослава, но Ти и любов си – духа на даряваш с крила, запуй и човекът с възторзи Те тъй възхвалява: „Велик си, о Боже, и чудни са Твоятта дела!“

Триполитовски епископ ИЛАРИОН

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

МАНАСТИРЪТ „СВ. НИКОЛАЙ ЧУДОТВОРЕЦ“ В МЪГЛИЖ

Върху стръмен горист склон на хайдушки Балкан, залузан в кривициците на Мъглижката река, е извисил кордо снага манастирът „Св. Николай Чудотворец“. Обновен след Освобождението на България, манастирът е смърания твърде много от отколданиите романтици. Камбанарията е полюдобна старинна кула на крепост, а килариските в двора, извисили се на пълбог, неволно карат посетителя да полети с тяхното стремление нагоре към светлината.

Историята на манастира „Св. Николай Чудотворец“ е потъзнала ноще из асвовете на османското иго. Само едно твърдо доказателство има за погледа в тази тъма: върху мраморна плоча са вдълбани образът на патрона на манастира св. Николай

Чудотворец и годината 1490. Нищо повече.

Но спомените отвеждат в старинните времена на два грабска и изгаряния, сторени от кърджалиите. След това населението от този край възобновила с твърда упоритост манастира.

Друг илудис върху водлата врата отбелява, че манастирската църква е построена без купол в 1834 лето.

През Освободителната война става ново опустошение и изгаряне на манастира.

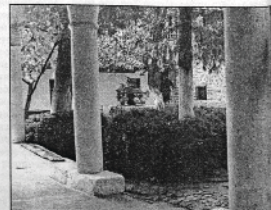
Знае се, че през Възраждането в манастира „Св. Николай Чудотворец“ с мъждукало пламъци на килийното училище (XV в.), което по-късно става свещско, класно. Откриват се и мължо, девически и неделно, а през 1870 г. в прогимназия. Този книжовен шестър за онова

време с и мястото, кледето с заточен един от водачите на Велчовата залера – игуменът Сергий от Плаховската манастир. Легендарният Поп Харитон пребивава в манастира четири години (1866-1870 г.). Идва в е Васия Левски.

През 1824 г. в него е открита обществена библиотека с книги, донесени от Захарий Княжев-

ки от Русия. Днес девическият манастир има старинен и романтичен вид с хубав двор и построяни с дървени чардаки. Новите крила са встановени във вътрешен стил. От манастира към планината се открива красива гледка.

Борис НИКОЛОВ из кн. „Манастирската летопис“, С., 1994

ПОЧИТАНИЕТО НА СВ. БОГОРОДИЦА В ПРАВОСЛАВНИЯ ИЗТОК

Най-святото име и най-славното след това на Господа Исуса Христа е това на Неговата Майка по човечество св. Дева Мария. И колко справедливо тя, след Благовещението от Архангел Гавриел, е възкликнала пред Елисавета: „Душата ми величав Господа, и духът ми се зарадва в Бога, Спасителя мой, защото Той милостиво погледна унижеността на рабинята Си; защото, от сега ще ме облажават всички родове“ (Лука 1:46-48). Тя е най-прославяната, най-облажавана по целия свят и особено в Православния изток. От самото основание на Църквата Христова св. Дева Мария, майката Господина, е била на голяма почит сред вярващите. А оглед на това и интересът към нейната личност е бил голям.

Тя, църковният историк Никифор Калист е запазил предание за възникане на св. Богородица, както славна: на ръст среден ялик както някои казвали малко повече от среден ръст, коси златисти, очи ясни, вежди дълбокобразни

и умерено черни, нос продълговат, устни вступити, предаващи сладка реч, лице не кръгло и не изотроено, но малко промислено, ръце и палици дълги.

„Тя е била Девина - говори св. Амвросий - не само по твърде, но и по душа, смирена по сърце, съобразяваща в думи, благообразна, немомогречива, обичаща четенето... трудолюбива, целомъдрена в речта, считана не човек, но Бога своия Славя на мислите. Правилно било у нея никога да не оскубява, на всички да благопожелавала, да почита старшите, да не завижда на равните, да избива прецирци, здравомислеща, обичаща добротелите. Тя никога не е оскубявала родителите си дори с изражение на лицето, винаги била в съгласие с родните си, не се е възгордявала пред скромните хора, никога не се е надмивала над слабите, не е страдала от бедноти. У нея никъда нежно сурово в очите, нищо несъобразливо в словата, нищо неприлично в действията; движениата ѝ били скромни,

постыжките - тихи, гласът умерен, тъй че възникват ѝ вид бил изражение на душата, олицетворение на чистота“. А църковният историк Калист дописва нравствената образ на светата Дева тъй: „В беседи с други тя пазела благоприличие, не се осмела, не се възмущавала, не се гневела, съвършено безизкуствена, смирелна, ни най-малко не е мисляла за себе си, далеч била от всяка изнеженост, отлачавала се с тълпо смирение. Относно дрешите, което носела, тя се задоволявала с естествените им цветове. Накратко казано - във всичките ѝ действия се забелязвала особена благодат“.

„У нас всички знаят - писал са. Игнатий Богоносен, - че приснодевената Майка Божия е изпълнена с благодат и всички добродетели. Разказват, че при гонения и беди тя била винаги весела, в оскубяна и нишета не се е отгорчавала, не се е гневела на оскубяващите я, а дори ги облагодетелствала, при благополучие - спокойна, към бедноти - ми-

лостива и им помагала, както и с каквото може, в благочестие - усетлива, и за всяко добро дело - настаиваща. Особено обичала смирените, защото сама е била изпълнена със смирение. Конто са и изяждали, въздавали ѝ много похвали. За нея са ни разказвали люде, достойни за всяко доверие, че в нейната святост се е съединявало ангелското с човешкото естество.“

Св. Дионисий Ареопагит си години след оброщането си в християнството се спомня бил да види в Иерусалим лика на пресвета Дева Мария и описва тона така: „Когато бях заведен при богообръзната светлейша Дева, обхвана ме отъвление и откъм толкова голяма и неизмерима божествена светлина и край мен се разля такова дивно благоухание от различни аромати, че нито могох несомнено тито и самият дух не биха в състояние да понесат толкова начални знамения на вечното блаженство и слава. Могох сърце и духът ми изнемощаха пред нейната слава и божествена благодат. Че-

вешният ум не може да си представи никаква слава и чест (даже в състояние на проследените от Бога люде ако е) по-нечесто от това блаженство, което вкусих тогава за недостатъци, но по микросъщите удостоеност с необичайно блаженство“.

От три изказвания на писателите от онова време личи колко голямо е било почитанието на св. Богородица и желанието да се удостоит лично да ѝ види и почуват нейното майчино небесно благоухание.

Публий Леонтий, управител на Иудея, в писмото си до Римски император Тиверий, като говори за Христа, споменава за св. Богородица: „Красива е също и Майка Му, най-красивата какалото се е забелязвало по тия места (Иудея)“. Това иде да покаже какъв почителен интерес е имало даже у езичниците към нейната личност, считана за „небесно чудо“ на времето.

† Транеокиен епископ ИЛАРИОН

ЧУДОТВОРНА ИКОНА НА СВ. БОГОРОДИЦА „ПРИЗРИ НА СМИРЕНИЕ“

В тежки исторически дни, каквито и днес изживява светото Православие, Божията Майка е дала много свидетелства за своята милост с иконите си. И до днес Православната църква се удостошава с много такива чудесни прояви. Чрез Своята пречиста Майка Господ Исус Христос като че ли ни напомня, че спасителната вяра е единствено врата на отпъте, че само тя е онази титона врата, през която се явява във всички явяват.

Неотдавна в Киевския манастир „Въведение Богородично“ иконата на Божията Майка „Призри на смирение“ (Виж смирение ми) изобразила на стълбото от проминирания неръковолен отпечатък, подобен на феонона на Топриската плахищана, на пречистия си образ.

Според преданието тази икона е наричана от една княгиня, приела монашество и смяла с името Мария. Тя била не само талантлива художничка, но и полова поддържачка. Когато рисувала иконата, не висувала нищо, а само приемала св. Пречисте и изричала Исусовата молитва. Тя могола в сърцето си Господ и Неговата пречиста Майка всеки, който ще се моли пред тази икона, да получи чиста осведоменост, да открие и избавене от бедноти.

По време на революцията иконата била пазена от един про-

толейер. Преди да бъде арестуван, той предал иконата на сина си, който обаче излясна в условията на настъпващия терор се страхувал да ѝ държи в дома си и я предал на младата послушничка Теофания от Киевския манастир „Въведение Богородично“.

През 1961 г. манастирът бил закрит. Сестрите се преселили в друг, Флоровски манастир, който властимащите също се опитвали да закрият. Но тогавашната икономка Анниамиса отказала да подлише документ, като казала: „То-добре да ми оторечат ръката“. Една от сестрите междувременно имала видение, че „черни являва кръст над този манастир и отплетки към Киево-Печерската лавра, която впоследствие била закрита и превърната в музей-резерват. А Флоровският манастир оцелял, а него повече от 30 години след възвизвала монахиня Теофания. Иконата ѝ донесла със себе си. Тук, във Флоровския манастир, пред нея станало и първото чудо - изцаряване на глухонямо момиченце. Дето било оставено само в иконата, докато възвизването се завършавало със свои работи в манастира. Когато се върнала, намерила болното но рождение дете да

говори и чува. То посочило иконата и казало: „Пеличката дръвца към мен“.

Когато 89-годишната пазителка на иконата схемонахиня Тео-

фания образ става все по-замъглен, все по-неясен. Веднъж след св. Литургия било решено иконата да бъде предидана за реставрирание. Тя се оказала доста тежка и тежи, която и новели, решили да махнат стълбото и рамката.

Голямо било чудноватото им, когато видели, че багрите на образа са ярки и свежи, а само стълбото е тъмно. По него, точно по контурите, като че ги е лила сини шрихи, направени с крета, се отпечатал силуетът на Божията Майка с Младенчето. Изображението върху стълбото било като нягнати - тъмните места били ясни, а светлите (лицето, ръцете, гънките на дрешите) - тъмни.

Веста за необичайното явление бързо се разпространила из Киев. Няколко дни след иконата св. Литургия пред иконата започнали да служат аскетски, а след него - молебни с водосвет. Тези молебни вече са донесли много помощ и утешение на молещите се. Те откриват хора от такива разпространени пораци като лишитост и сомалиди и неридии. Получили помощ идват по-късно отново при иконата, за да благодарят на Божията Майка за чудесната помощ.

Днес чудотворната икона е поставена в храма на манастира външо от олтара. На ризницата ѝ на усърдно застъпничка за човешкия род падаат дигитите на венецно пердето намагало. На гливата е с корона. В ръцете си държи жезъл. Божествените Младенчета и направен в цял ръст, в гливата Си ръка. Той държи сфера. Сявеща с мизралията с човешки думи небесна светлина, св. Богородица внимателно и проминирално гледа в очите и в душата на всеки, който се явява в нея.

До иконата се намира украсено с дантелини завеси чудотворно стълбо с неръководения отпечатък - също така духовноблагодатно, както и самата икона. Впечатливо на гледания е такава, сякаш прозрачната лъскавина е леко заскрена. Рисунката се намира не на повърхността, а в дълбочината, и съвременно на стълбото. Не е в найкрасивите възможности да се наблюдава такова изображение. Православните християни държат до чудотворното стълбо иконата, където, дълго стоят на колени, молейки се за себе си и за своите близки. Божията Майка гледа на смирените им и с помощта, която оказва, оправдава наименованието, дадено ѝ веднага на този нейн образ - „Призри на смирение“.

По а. „Рус державина“.

Образът на св. Богородица, появил се върху стълбото

дора починала. Бившите монахини от манастира „Въведение Богородично“ решили, че иконата трябва да бъде върната в този манастир, който вече бил възобновен.

По време мисто хората скоро започнали да забелязват, че

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА
„Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“ за 1996 г.
Годишният абонамент за „Църковен вестник“ е 500 лв.,
а за списание „Духовна култура“ е 200 лв.
Моля сумите да се изпратят с пощенски запис,
в който да се изписва точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София - 1090
ул. „Оборище“ №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА
КОЛЕГИЯ

Банкова сметка на Синодалното издателство на БПЦ
КРЕДИТНА БАНКА - А.Д. код 680 96 801
сметка 100 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.
12 месеца - 500 лв. 6 месеца - 250 лв.
3 месеца - 125 лв. 1 месец - 42 лв.

Цена на един брой 10,00 лв.